

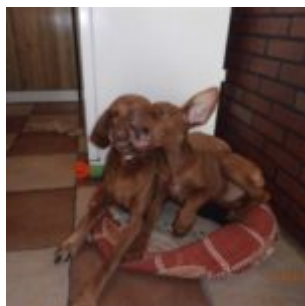
Dneska opáčko-aneb jeden starý článek pro Dennyky, aby si oprášila,
co jí čeká - Anděl s ďáblem v těle?

Nikoliv! Deset čistých neřaděných čertů v jedný kůži! To jsem prosím já. Velká osobnost v malým kožíšku. Ale! Von i ten kožíšek pěkně roste, to zas pozor.

Jen co jsem se kapek líp zabydlel, vzpomněl jsem si na inštrukce, který mi před odchodem do nového dával tehda strýček Gábor. Jedna z pouček byla tuším, že čert nikdá nespí. Tak se toho snažím držet, zvláště když jich mám rovnou deset.

Jsem ale malej ešče, takže mi to občas nevyjde a přemůže mě to. Tak zhruba na těch třicet minutek. Pak nakopnu záložní motory a jedu do plnejch. Jako tudle. Byl jsem s pánikem ten den v polích sám. Páč jsme se rozdělili na holčičí a klučičí týmy. Holky šly nejdřív na zmrzku s Babinou a pak vyrazily za náma. My si mezitím s pánikem užívali v polích a já se učil, že ho taky musím vnímat.

No, když jsme se všicí spojili, musím říct, že už jsem toho měl plný brejličky. I jsem se potupně nechal nést. Bože jak tohle já nesnáším. Ale tak nohy mám sice tlustý, silný, to jo. Leč - uznávám, že ešče sou krátký. Doma jsem si narval pupek a hibernoval těch třicet minutek. Pak se probudilo devět čertů z těch deseti a vypuklo inferno.

Malý velký čert

Popadnul jsem plyšovýho přítele a stokrát jsem ho zabil, prchnul jsem s dřevěnou činkou v dál, zahlodnul jsem se do pešička, ukradnul jsem botu a prchnul v dál, strhnul jsem ručník (a pro jistotu prchnul zase v dál), přepadnul jsem Bubitku. Stokrát jsem jí zabil a nechápal, proč se nenechá zabít po sto první. Dostal jsem vzteka a začal řvát a cupovat Bubitku.

Zhmotnila se pánčička a se slovy: „Nech toho, nebo tě vysvlíknu z drézu!“ mě převelela do předsíně. Tam jsme si hráli, cupoval jsem bumeranga plyšovýho, honil jsem Woofyho, což je

Dneska opáčko-aneb jeden starý článek pro Dennyky, aby si oprášila,
co jí čeká - Anděl s ďáblem v těle?

můj oblíbený balonek. Nosil jsem pánčičce bumeranga, nosil jsem Woofyho. Jazyk jsem měl na vestě. Z čehož usoudila pánčička, že už mám dost.

No měl jsem dost. Dost síly ešče. Na to, abych zas přepadnul Bubitku a chtěl jí zabít po stodruhý. Zas jsme skončili s pánčičkou v předsíni. Pak že půjdem ven. Páč, že už to bude ku **spánku**. No jenže! Tam vám hrozně lilo! Proudý vody. A to já nemám rád. Takže jsem se jen důkladně vypustil a pak se lípnul na pánčičku, aby na mě méně přšelo.

Obešli jsme kolečko a já se nařítíl na podestu u baráku a jal se cíleně hlavou útočit na dveře. Ve výskoku. Docela slušný rány to dávalo. A taky to zrychlilo pánčičce krok. Doběhla za mnou, houkla něco o idiotovi, co budí sousedy, a konečně otevřela ty dveře. To mě rozradostnilo natolik, že jsem zaútočil hlavou i na ty vnitřní. A to vám teprve byly rány. Jak se to pěkně tím ztichlým barákem neslo! Krása.

Vztekaající se čert

Opět jsem provedl svou oblíbenou činnost a poté, co jsem přizabil pánčičku útokem na tepláky, jsem prchnul po schodech vzhůru. Posílen vlastním úspěchem jsem tryskal prostorem a obkroužil jsem tak 375x výtah i se schodištěm. Pak to najednou přišlo. To, co jsem nestihnul venku krzevá tu vodu. Musel jsem honem najít vhodný místo, kde budu konat.

Tady? Ne tady ne.... tady by to šlo? Ne tady taky ne... a támhle? Hm, ne taky ne... co na rohožku? To vypadá slibně! Ne, nejsem přece prase, nepokadím naši rohožku... ale! Sousedům to určitě vadit nebude. Jim to pokadím! A šel jsem na to.

Hele, to jste neviděli. Pánčička hodila takovou šíbru, až se jí rozčvachtaly ty botasky plný vody, co měla na nohou. V letu mě drapla, a než jsem stačil zapracovat, už se mnou zas

Dneska opáčko-aneb jeden starý článek pro Dennyky, aby si oprášila,
co jí čeká - Anděl s ďáblem v těle?

mazala po schodech. Trochu mi to přišlo líto! Takový práce s vyhledáním vhodného místa to dalo! A vona mi to takhle překazí. Rozeřval jsem se. Jak lodní siréna.

Pěkně zrychlila pánčička. Nezbylo jí nic jiného, páč když mě chtěla jen utěšit a sklonila se ke mně, urafnul jsem jí nos. A zas jsem skončil venku v tý vodě, co lila shora. Vyrobil jsem hromadu velikosti Řípa a s posledním bobkem, co ze mě vypadnul, jsem se rovnou zhmotnil zas u těch dveří. A zvolil ověřenou metodu, která ji spolehlivě zrychlí. Pánčičku myslím.

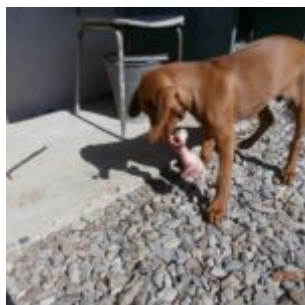
Jak jsem tak bušil ve výskocích tou hlavou do dveří, pohybovala se jak ve zrychleném filmu. Bleskově sebrala můj výtvar, utíkala k odpadáku a od něj letěla honem na podestu. Prej, že nemusej bejt kvůli nám fšící vzhůru s podezřením, že se nám bezdomovci snaží probourat se do baráku beranidlem.

To já měl takovou radost, že jsem zas v suchu, že mě to rozehřálo na max. Vyřítíl jsem se do prostoru a pokračoval tam, kde jsem předtím skončil, když jsem musel nečekaně konat. K těm 375 kolečkům jsem přidal dalších, tak řekněme odhadem 53, než pánčička vylezla ty schody, oddrapla mě a přemístila na naši rohožku, kde vím, že si mám sednout a očekávat utření tlapiček.

No tlapiček. Heh. Tlapy mám. To není žádná holčičí velikost. Jen se občas nemůžu dopočítat a už po utření těch dvou předních se hlemejždim pryč. Zvlášť když nás jde přivítat Bubitka. Nesmím totiž propásnout jedinou příležitost zakousnout se jí do laloku či ucha. Byl jsem potupně odeslán na místečko a ven šla Bubitka. Taky jsem chtěl. Teda takhle, já chtěl jen za dveře, proběhnout si ještě pár koleček kolem výtahu a schodiště. Ven, jako úplně ven, by mě teda nedostali. Jsem byl dost rád, že to jde teď za Bubicí.

Klidně bych počkal v tý chodbě a běhal si tam. To mi ale neprošlo tuten návrh, šoupla mě pánčička zpátky do předsíně a odešly. Bubice nevěděla, do čeho jde, tak si radostně cupitala. A když si vycupitala úplně ven, byla prej dost překvapená, chachacháá. Je ešče lepčejší než já. Vydržela se vůbec nevyčůrat prej! To já neumím, sem taková pojízdná kropicí konev.

Dneska opáčko-aneb jeden starý článek pro Dennyky, aby si oprášila,
co jí čeká - Anděl s ďáblem v těle?

Čert při svačině

Když udělaly aspoň nezbytné kolečko, stejně jako já prchla na podestu. Je teda trochu nudná, protože prej hlavou do dveří neskákala. Vznikla patová situace. Bubice stála na podestě, pánčička pod stromem a ani jedna nehodlala ustoupit. Pánčička si trvala na svém, že aspoň louži, když už ne pevnej produkt. Bubice tvrdila, že vona vůbec nemá potřebu, že nikdá nečůrala a čůrat ani nebude.

Pak pánčička použila zaklínadlo, neboli sdělila Bubici, že jestli okamžitě, ale okamžitě nesleze z té podesty dolů, pozná, co ešče nepoznala. Bubice asi neměla náladu na poznávání a tak teda vyměkla, slezla dolů, ušla dva metry a vypustila se taky. Nešla už pak běhat kolem výtahu, takže pevné hodnoty nevytvořila vůbec. Zas ale si řekla, že když už je mokrá, mohlo by se chvíli teda pocourat venku.

S tím zas nesouhlasila pánčička. A pravila, že srandu si z ní dělat nebudem a že se jde domů a chrápat. Háhahááá, chrápat prej jo? Bože jak vona vám je naivní. Utřela Bubitce nožičky a já věděl, že přišla moje chvíle. Z bydlíku jsem s řevem lva zaútočil a prokousnul své oběti hrdlo. Asi neměla náladu moje oběť, páč mě Bubi setřepala a smykem to vzala do kuchyně na kuchyňskej pelíšek. A že se mnou nechce nic mít. Kdyby mohla, zamkla by se.

Vzal jsem činku a začal s ní třískat do podlahy. Někdo to prostě vodnýst musel. Pánčička vypadala, že už má mžitky před vočima. Asi měla ty mžitky nějaký, protože neprozřetelně otevřela dveře do obýváku, kde se pánik koukal na fotbal. Svitla mi naděje, že mejdan pokračuje. Vlítnul jsem tam a výskokem srazil k zemi budík, kterej měl pánik na stolku. Chytila ho pánčička.

Mě nechtyl nikdo, takže jsem vlítnul do kytkárně a zalomcoval si palmou, abych to hned na

Dneska opáčko-aneb jeden starý článek pro Dennyky, aby si oprášila,
co jí čeká - Anděl s ďáblem v těle?

to odpálil k sušáku a čórnul fusekli. Abych získal plusový body, i jsem ji ochotně vydal. Než odložila pánčička fusekli na stolec, teleportoval jsem se za křeslo a cestou teleportační se stavil u květníku s jakousi kytkou a vyházel z ní trochu suchýho listí na koberec. Za křeslem jsem se zavěsil na závěs a zase si cvičně zalomcoval.

Než se stačili nadechnout - jen tak mimochodem pánik ten teda nestíhal vůbec ničehož - řítil jsem se ke gauči na pánika. Cestou zase srazil budík. Pánčička pravila, že dosti bylo bejkáren a jde se do peří, páč už je víc hodin, než mají na kostele. Vyšoupla mě do předsíně a doufala, doufala. Jistě, máte pravdu, doufala dost marně. Takže když nechtěla, aby byla půlka baráku vzhůru, musela pěkně na zem a kolíbat. Jinak to vypadalo, že to dopadne jak v Postřižínách a bude se čekat, až dojde šťáva :-D

Po dobře odvedené práci se mi krásně spalo. Jak špalíček jsem spal, ani jsem poprvé uprostřed noci neskuhral, že spím sám, bez Bubitky, která se mnou odmítla sdílet ty společný prostory. Ráno, zcela osvěžen a pln síly, jsem byl připraven do dalších akcí. A hned při prvním venčení jsem se do jedné pustil.

Máme za barákem louku. Rád tam chodím, najdete tam totiž nejen kamarády, s kterejma se můžete řezat do bezvědomí, ale taky jiný důležitostě, jako jsou třeba motejlové a můry. To je vám věcička! Krásně se to dá honit, a když jste úspěšní, tak i sežrat. A jako bonus k tomu je, že to zabaví i pánčičku, která teda týhle zábavě jako moc nepřeje.

Stejně tak nepřeje jinejm mejm radovánkám s názvem „Ulov si svého kosa, holuba či straku!“ Prej jsem ohař a nemám za zvířatama utikat, ale bejt znehybněnej a vokazovat, kde to zvíře je. Ssst, jako by ho neviděla, toho ptáka! To přece musí vidět i slepej, to jí nemusím vokazovat. Ale asi slepá bude, páč si na tom trvá. A vždycky chce, abych se místo rozběhu zastavil, pak si sedneme - já na kotel, vona na bobek, hladí mě po hrudním košíčku a říká mi, že jsem takhle moc šikovnej. No tak jí vobčas i udělám radost.

Dneska opáčko-aneb jeden starý článek pro Dennyky, aby si oprášila,
co jí čeká - Anděl s ďáblem v těle?

*Zabil jsem
Bubitku, přátelé*

No zkrátka a dobře tahle naše zajímavá louka končí z jedné strany prudkou strání. Stál jsem to ráno na okraji a nivě civěl dolů, přišlo mi to tam zajímavý takový. I Bubitka nivě civěla dolů. A pánčička pravila - prej v pomatení smyslů asi, jak se pak vokomentovala - „Chceš se jít podívat? Jo? No tak jdi!“

Ešče nedoznělo to „Jdi“ a já vypálil. Z nuly na sto za půl vteřiny a byl jsem dole. No ale... jako nečekaně víc dole, než jsem si představoval teda. Protože nějak jsem nezaregistroval, že ta stráně dole nekončí cestou, ale výkopem nějakým. Jak jsem zařadil to zrychlení v půl vteřině, tak v tý druhý půl vteřině už bylo pozdě na to něco řešit a... nedobrzdil jsem. Prostě běžim, běžim a najednou už rovnou padám.

Vůbec jsem nechápal, co se to s mým světem stalo. Všechno se začalo dít jinak. A ze mě se stala bahnitá koule. Páč v důsledku toho předchozího deště byl ten blbej rigol plnej jílu. Mokryho, mazlavýho jílu. Pánčička nahoře se smála, páč viděla, jak běžim, letim a pak jen mizely zadní nožičky v rigolu a následně se vynořila hlavička, která patřila jílový kouli.

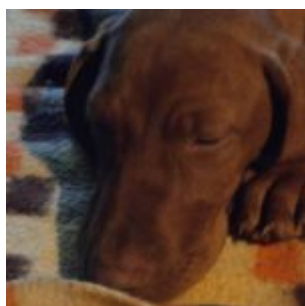
Seběhla dolů a z rigolu mě vytáhla. Smála se mi i Bubitka, nebylo to vod nich vůbec hezký. Bubicí se to směje, když je pomalá, takže ten všivej výkop stihla zaregistrovat (a taky vo něm věděla, páč tudyma už několikrát šla a mi to asi záměrně neřekla v naději, že se mě zbaví).

Doma jsem skončil ve vaně a pánčička měla po srandě, páč měla jen deset minut na to, aby vypucovala mě a sebe vzhledně nějak voblíkla a mazala do práce. Smích ji velmi rychle přešel, páč jí se mě velmi, velmi držel a namočit mě nechtěla, abych nebyl zbytečně moc mokrej. Vzala na mě kartáč a nakonec mě přešetila jakousi švédskou utěrkou, za kterou

Dneska opáčko-aneb jeden starý článek pro Dennyky, aby si oprášila,
co jí čeká - Anděl s ďáblem v těle?

děkovala někam nahoru.

Lehnul jsem na pelíšek a tím zážitkem zcela vyčerpán jsem usnul jako špalek. A to se mi moc
čast nestává, to mi věřte, páč jak bylo již na začátku řečeno: čert nikdy nespí! Tak bacha na
to!

*Čert nikdy nespí
a když , tak jen na
půl oka*